

DIVERCITY ARCHITECTS ΕΡΓΑΣΤΗΡΙ ΕΜΠΕΙΡΙΩΝ

1. ΜΕ ΘΕΑ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ
Το κτίριο «360°» στην Πάτρα επαναπροσδιορίζει την κατοίκηση στο όριο πόλης - θάλασσας, ενώ οι μεγάλες επιφάνειες γυαλιού και το ξύλινο δάπεδο δημιουργούν αξέχαστες χωρικές και οπτικές εμπειρίες.

ΕΝΑ PORTFOLIO ΓΕΜΑΤΟ ΠΟΙΚΙΛΙΑ
Η υπό κατασκευή μονοκατοικία του Ψυχικού (2) συμπυκνώνει πολλά από τα χαρακτηριστικά της ομάδας, με το ενδιαφέρον τους για υλικά που αποτυπώνουν το πέρασμα του χρόνου να κυριαρχεί. Δύο αυτόνομες κατοικίες

στο Αντίρριο (3) που συνδιαλέγονται μέσω ενός αιθρίου, αλλά μπορούν να λειτουργήσουν και ενιαία, προσφέρουν μοναδική θέα τόσο στη γέφυρα όσο και στο βουνό. Βασική προσέγγιση στο κτίριο Δοξιάδη (4) ήταν η αλλαγή της λειτουργίας

χωρίς να πειραχτεί το κέλυφος. Σαν να αλλάζει το λογισμικό σε έναν παλιό αλλά αξιόπιστο υπολογιστή.

Μπορεί η αρχιτεκτονική να γίνει κάτι παραπάνω από ένα αυστηρό πολιτισμικό προϊόν; Μπορούν τα έργα της να ξεφύγουν από τα παραδοσιακά της όρια; Μπορεί ένα σπίτι να αλλάζει τα χαρακτηριστικά του ανάλογα με τις καθημερινές ανάγκες; Οι Divercity Architects, η ελληνική εκπροσώπηση στο design directory του περιοδικού «Wallpaper» για το 2009, απαντούν θετικά στα παραπάνω ερωτήματα και προτείνουν μια νέα αρχιτεκτονική ματιά που θα αντιλαμβάνεται την πολυπλοκότητα της ζωής.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΝΙΚΟΛΑ ΖΩΗ

εκίνησαν από τον Νικόλα Τραβασάρο και τη Δήμητρα Καραμπελιά το 2004, σε μια Αθήνα που άρχιζε να διεκδικεί το στίγμα της στον παγκόσμιο αρχιτεκτονικό χάρτη. Ήταν μια εποχή διαρκών αλλαγών και διακυμάνσεων, που προκαλούσαν τους αρχιτέκτονες να συνδιαλέχθουν με όσο το δυνατόν περισσότερες τάσεις, και έτσι στα επόμενα 4 χρόνια στην ομάδα προστέθηκαν οι Δημήτρης Τραβασάρος, Χρήστος Δημητρούκας και

Χριστίνα Αχτύπη. Στα πλαίσια της ίδιας εξελικτικής προοπτικής, από το 2005 συνεργάζονται στενά με το αρχιτεκτονικό και κατασκευαστικό γραφείο Trac στην Πάτρα, ενώ το 2007 άνοιξαν άλλο ένα γραφείο στο Λονδίνο. «Αντιληφθήκαμε ότι η αρχιτεκτονική είναι διεθνής συζήτηση και θελήσαμε, με εφόδια την κουλτούρα και τις παραστάσεις μας, να δούμε πώς αυτές θα αλλάξουν ή θα εμπλουτιστούν με άλλες του εξωτερικού», λένε σήμερα.

Το ενδιαφέρον τους για τον αρχιτεκτονικό διάλογο αντανακλάται και στο λογοπαίγνιο του ονόματός τους, που είναι μια έμμεση αναφορά στην ποικιλομορφία (diversity) και στην πόλη (city). Δεν κοιτάνε, λένε, με νοσταλγία το παρελθόν, αφού δεν ανήκουν στη γενιά που αγάπησε το χωριό,

και όλη τους η σκέψη στρέφεται στο πώς θα μπορέσει κανείς να ζήσει όμορφα στο αστικό τοπίο και στο πώς θα μεταφερθούν δραστηριότητες στο δημόσιο χώρο. Ούτε πιστεύουν σε κάποιο αρχιτεκτονικό «μανιφέστο», πέρα από αυτό που καθορίζει η ερευνητική δυναμική τους. «Υπάρχουν απλώς κάποιες σταθερές μεταβλητές, όπως η έννοια της αφήγησης και η πίστη στην πόλη», τονίζουν. «Αλλά η ταυτότητά μας είναι κρυμμένη στις εμπειρίες και στις ιστορίες που θέλουμε να αφηγηθούμε με τη δουλειά μας». Και στην οποία σημαντικό ρόλο παίζει και το κατασκευαστικό γραφείο στην Πάτρα, βοηθώντας την αρχιτεκτονική και την κατασκευή «να ανταλλάσσουν πληροφορίες και να γίνονται συνδημιουργοί ήδη από το επίπεδο της μελέτης». ▶

Η ΧΡΥΣΗ ΠΕΝΤΑΔΑ

Η Δήμητρα Καραμπελιά (1), ο Χρήστος Δημητρούκας (2), ο Νικόλας Τραβασάρος (3), η Χριστίνα Αχτύπη (4), και ο Δημήτρης Τραβασάρος (5) δεν κοιτάνε πίσω. Υλικά τους είναι οι φρέσκες ιδέες και το ενδιαφέρον για το μέλλον και τις ποικίλες εμπειρίες του.

1

2

3

4

5

Επιρροή είναι η ζωή

Τι αποτελεί όμως το κύριο αντικείμενο τους; Το portfolio είναι ιδιαίτερα πλούσιο, με κατοικίες, συγκροτήματα κατοικιών, ξενοδοχεία, καταστήματα και εμπορικούς χώρους να διαμορφώνουν μια προγραμματική ατζέντα μεγάλης ποικιλίας και κλίμακας. Και όλα αυτά με τη σύμπραξη της σύγχρονης μεθόδου του παραμετρικού σχεδιασμού, που προσφέρει στη δουλειά τους ελευθερία και επιστημονική ακρίβεια. Και από υλικά; «Όπως οι άνθρωποι μεγαλώνουν σε ένα σπίτι, έτσι μπορεί και αυτό να παρακολουθεί τη ζωή τους», λέει ο Νικόλας Τραβασάρος. «Για αυτό μας ενδιαφέρει η πατίνα του χρόνου και τα νέα υλικά που ενσωματώνουν το χρόνο, με ελεγχόμενο όμως τρόπο».

Στις επιρροές τους –που ξεκινάνε περισσότερο από την ίδια ζωή παρά από την αρχιτεκτονική αποκλειστικά– εντοπίζουν έργα του Hussein Chalayan, του σχεδιαστή ρούχων που μεταμορφώνονται πάνω στο σώμα, αλλά και τα κόμικς του Enki Bilal ή την ταινία «Blade Runner», «γιατί ενδιαφέρονται όπως κι εμείς για το μέλλον, χωρίς να το παρουσιάζουν απαραίτητα καλύτερο ή γυαλιστερό». Πολλά από αυτά τα χαρακτηριστικά συμπεκνώνονται στο περίφημο Envelope House τους, ένα σπίτι του μέλλοντος σχεδιασμένο για το περιοδικό «Wallpaper», που μπορεί να μετασχηματίζει τα στοιχεία και τα χαρακτηριστικά του ανάλογα με τις μεταβαλλόμενες ανάγκες της σύγχρονης καθημερινότητας.

Αλλά έργα τους, χαρακτηριστικά της φιλοσοφίας τους, είναι το κτίριο «360°» στην Πάτρα καθώς και το κτίριο Δοξιάδη στην Αθήνα, του οποίου σχεδίασαν τη μετατροπή σε συγκρότημα κατοικιών.

μία ενδιαφέρουσα αρχιτεκτονική ιδέα, εκτός από «μεγάλα συγκροτήματα με αρνητικό αντίκτυπο στο περιβάλλον».

Οι προκλήσεις του αρχιτέκτονα

Η μεγάλη βέβαια αρχιτεκτονική πρόκληση και το «όνειρο» των Divercity Architects είναι, όπως λένε, να καταφέρουν μέσα από τη δουλειά τους να απεγκλωβίσουν την αρχιτεκτονική από τον ψυχρό ρόλο της απλής παραγωγής κτιρίων και να συνεισφέρουν στο διάλογό της με όλο και περισσότερες επιστήμες. Τους ενδιαφέρει ακόμα και η έρευνα νέων υλικών, που δανείζονται γνώση από τη γενετική και τη βιολογία, για να μεταφράσουν τις ιδιότητες του ανθρώπινου σώματος στο σχεδιασμό. Και θεωρούν ζωτικής σημασίας τη διάχυση των νέων αυτών προσεγγίσεων στην κοινωνία μέσα από δημόσια κτίρια με μεγάλη επισκεψιμότητα από τη νέα γενιά, όπως τα εκπαιδευτικά ιδρύματα. «Μέχρι σήμερα, τα περισσότερα σχολεία είναι κουτιά με τάξεις», λέει ο Νικόλας Τραβασάρος. «Όμως το μεγάλο δημόσιο κτίριο έχει ταυτότητα και μπορεί να διαμορφώσει συνείδηση για την αρχιτεκτονική και την αξία της, ειδικά σε παιδιά για τα οποία το σχολείο είναι η πρώτη τους προσλαμβάνουσα παράσταση και θα ζήσουν σε αυτό για δώδεκα χρόνια».

Και με τον ίδιο σεβασμό αντιμετωπίζουν και τους ιδιώτες πελάτες τους, που θεωρούν συνδημιουργούς. «Για εμάς δεν είναι απλοί χρήστες ενός κτιρίου που εμείς σχεδιάσαμε», λένε. «Έχουν γνώμη, ασκούν κριτική και μέσα από μια ζωντανή σχέση συνδιαμορφώνουμε μαζί την ατμόσφαιρα του τελικού αποτελέσματος». Για την ομάδα, άλλωστε, η ίδια η αρχιτεκτονική δεν είναι απλά ένας συνδυασμός τέχνης και επιστήμης, αλλά τρόπος ζωής που έχει την ικανότητα να παράγει «υπεραξία» και να βελτιώνει τη ζωή, ερχόμενη σε επαφή με όλες τις πτυχές της. Και θεωρούν ευχή και κατάρα το γεγονός ότι δουλεύουν χωρίς ωράριο. Όπως λένε, η αρχιτεκτονική είναι «μετατόπιση της ματιάς. Και όταν το καταλάβεις, τα αγαθά της περνάνε μέσα σου και σε ακολουθούν πάντα και παντού». ■

“
Το μεγάλο δημόσιο κτίριο έχει ταυτότητα και μπορεί να διαμορφώσει συνείδηση για την αρχιτεκτονική
”

INFO

Περισσότερα για τους Divercity Architects στο www.divercityarchitects.com